

Murakabe 12932

2015-01-17 23:46:48 +0200

On yıl kadar sonra tamamen duymaz olacak birine göre pek endişeli göremiyorum seni.

Bugün nedense 22 ile çok karşılaştım. Belki o kadar sürer, belki de şimdiki yaşıma 22 ekleyince çıkan 47 ile ilgilidir ve belki ne kadar *zamanım* kaldığımı gösteriyordur.

22 vakte kadar yani.

Onun gibi.

Ne gibi çok görmeler?

Endişe yokluğun laf dinlemeye meraksızlığından olabilir mi?

Belki. Evet. Belki de sağırlığı *sevmek zorunda* olmaktan, nikahtaki keramet cinsi bir kerametten dolayı insanların sözlerinden uzaklaşıyorumdur.

Böyle bir şey okumuştum. İnsanlara saçma sapan bir iş vermişler ve bu işi çok sevdikleri yalanını söylemelerini istemişler. Sonradan da yalanlarından dolayı ne hissettiklerini sormuşlar. Az para verilen grup, yaptıkları saçma işi gerçekten sevdiklerini söylemiş. Çok para verilen grup, yaptıkları işin ne kadar saçma olduğunu. Diyorlar ki, insanlar para gibi maddi menfaat olmadığında, bir işi neden yaptıklarını *sevgiyle* rasyonalize ediyorlar.

Ben de sağırlığımı insanların sözlerinin zaten pek duymaya layık olmadığını düşünerek mi rasyonalize ediyorum?

Bilgi edinme yolların sözlü değil, genelde. Aynı odada bile *chat* vasıtasıyla anlaşıyorsun.

Aslında o kadar da *insanların manasız sözleri* merhalesinde değilim. Çocukları dinlemeyi seviyorum. Kızım güvercin gibi sesler çıkardığında onu duymak istiyorum. Konuşmaya başladığında onu dinleyebilmek isterim. İnsanların sözlerini duymak da, söyledikleri önemsiz olsa bile, söyleyenler hemen her zaman önemli olduğu için önemli.

Ancak bu önemlilerden ayrılma ihtimalin var?

Var tabii. Ne yapayım? Bir şekilde rasyonalize mi edeyim? Aslında bu durumun çok iyi bir durum olduğunu mu söyleyeyim. Üzüldüğüm bir konu değil, çünkü elimde değil. Kulak beni dinlemiyor, kendi kendine duymaz hale geliyor. Mafih neden bunun için kendimi üzeyim? Kulağımı kontrol etmek istemiyorum. Onun beni kontrol etmesine de izin vermiyorum.

Hayatın da böyle biraz.

Evet. Büyük ölçüde kontrol edemediğim bir hayatım var. Başıma ne geleceği konusunda ne ilk söz, ne son söz bana ait. Olaylar, insanlar ve kader fikrimi soracak olursa söylüyorum. Sormazsa ortaya atılıp beni dinlemeleri için amuda kalkmak harcam değil.

Yaşamak elimde değil, ölmek elimde değil

Onun gibi. İnsanlar kontrolün kendilerinde olduğu vehmindeler. Uzun süren bir rüya bu. Buna inandığı ve kontrolün kendinden olduğunu *isbat uğruna* kendini öldürenler de vardır muhakkak. Bana bazen çok tuhaf geliyor insanların bu hayatları.

Kontrol kendilerinde değilse, hiçbir şeyin anlamı yok mu? Yaşamaları mı, çalışmaları mı?

Burada bir yanlış anlaşılma var. İnsanlar çalışmanın da *kader* olduğunu, istemenin ve yaşamının, bir şeylerin peşinden koşmanın kader olduğunu görmezden geliyor. Elinde çalışma imkanı olması kaderdir, bir şeyleri isteyecek kadar bilmek, görmek kaderdir. İnsanın düşüncesi kaderdir. İnsanın bunları kontrol etmeye çalışması da bir nevi *kadere karşı gelmek*.

İnsan illa ki bir şeyler yapar mı diyorsun. Boş veya dolu?

İnsan çalışmadığında ne yapacak? İlla bir şeyler yapacak. Zamanını bir şekilde dolduracak. Zamanını iyi şekilde doldurmayı istemek ve elindeki imkanı bu şekilde kullanmak da kader. Bunun için kadere kızmaya da gerek yok.

Kader dediğin insanın tabiatı gibi bir şey mi?

Hayır. O kadar basit değil. İnsanın tabiatını da kaderi belirliyor belki. Ancak insanların çoğu kaderine nasıl *davranacağından* bihaber. Ya onu hiç ciddiye almıyor ve hayatının tamamen kendi elinde olduğunu düşünüyor, veyahut onun beklediği sorumluluğu da almak istemiyor ve hayatı terk ediyor.

Kader konusunda çok yazıyorsun. Senin kaderin de bu mu?

Herhalde.